

barcelona, 10 d'abril del 1936

ara !!

La Joventut
d'Esquerra
ESTAT CATALA
commemora la
REPUBLICA
CATALANA

portantveu de la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

any 1 - núm. 9

redacció i administració: portaferrissa, 15 - telèfon 20151

preu, 20 cèntims

Congrés Nacional

Reunit el Ple del Consell Nacional de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, el dia 22 de març, acordà celebrar en una data compresa entre el 16 al 24 de maig el Segon Congrés Nacional.

Aquest es basarà en els tres punts següents:

Depuració
Estructuració
Orientació

Totes les dades complementàries d'organització aniran fent-se públiques a mesura que seran exposades pels diferents Comitès comarcals de Catalunya.

Editorial social

Posició obrerista

La Joventut d'E. "Estat Català" renova la seva fe i esperança en el proletariat de Catalunya. Sabem quines són les ambicions dels nostres treballadors i el sentit de responsabilitat que elles enclouen, però també sabem com estan amarades de justícia llurs inquietuds.

La Joventut d'E. "Estat Català" no ha estat mai al marge de les reivindicacions de la classe treballadora i ara més que mai afirma la seva solidaritat amb el proletariat català la qual extenem a tots els proletaris dels pobles hispànics.

Com a nacionalistes cap dels problemes que són producte de les reivindicacions de justícia social poden ésser-nos estranys, com a treballadors formen part del mateix engranatge de la classe treballadora, i com a catalans no podem oblidar que han estat els obrers catalans els que han anat sempre a l'avantguarda de les lluites socials.

Som obreristes en el sentit més ample de la paraula i amb el més elevat sentit de responsabilitat i ho som perquè els principis fonamentals de l'Esquerra donen un ample marge a les reivindicacions de caràcter social, però la Joventut d' "Estat Català" es peronará els òrgans del partit, insistirà en els congressos per tal que s'intensifiqui el

sentiment obrerista sense posar cap impediment a la marxa ascendent de la classe treballadora dins del marc nacional de Catalunya.

Tal com creu que Catalunya ha arribat a la seva maduresa per a governar-se ella mateixa la Joventut d' "Estat Català" també creu que la classe treballadora està prou madura per a ocupar els càrrecs de Govern de Catalunya. Els treballadors catalans tenen un alt sentit de la responsabilitat per a no comprendre les inquietuds nacionalistes de Catalunya; les comprenen, i veuen que és dins del seu marc que aconseguiran més ràpidament les seves reivindicacions de justícia social, ells comprenen que la seva emancipació va lligada a l'emancipació de Catalunya.

La Joventut d' "Estat Català" atenen als problemes plantejats avui que són els de la inquietud de la joventut del món proclama la seva solidaritat amb totes les joventuts proletàries i formarà a l'avantguarda de tots els moviments anti-feixistes i anti-imperialistes, provocats pels concentradors del capitalisme en contra de les necessitats de la classe treballadora, lluitarem contra totes les guerres imperialistes que sempre han estat tentacle d'opressió nacional i eco-

nòmica. Som i hem estat anti-feixistes i mantenim els postulats d'autodeterminació tant en el sentit social com en el nacional.

A les joventuts del proletariat hispànic, als herois d'Astúries, la Joventut d' "Estat Català" els fa avinent la frase de Marx dirigida al proletariat anglès respecte a Irlanda: "Poble que encadena a un altre poble s'encadena a si mateix". Es aquest el plei de Catalunya, com és el plei d'altres pobles hispànics absorbits pel poder central, organisme arcaic de tipus concretament feudal.

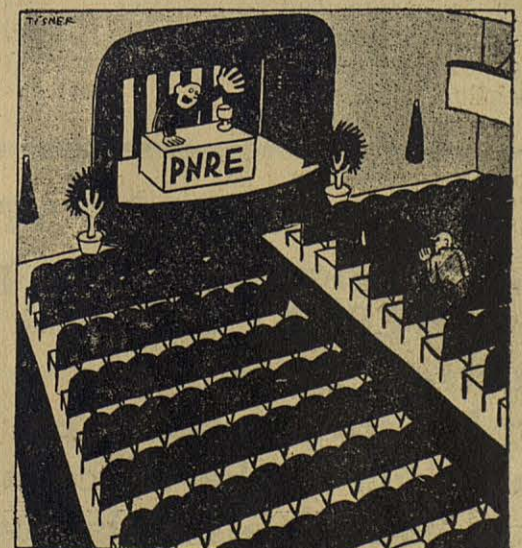
Amb l'alliberament dels pobles facilitem l'obra d'alliberament social. La Joventut d' "Estat Català" s'adona de les inquietuds privatives del món civilitzat i no vol restar al marge d'elles. Som un engranatge més de la cadena que uneix a les joventuts lliures del món. La nostra bandera estelada s'enrogirà més aviat i mai no prendrà tint gris. Però en el sentit revolucionari volem ésser constructius, volem saber on anem, no serem mai partidaris de moviments esporàdics i caòtics que destrueixin l'economia de Catalunya. No acceptarem el principi de desordre constant, perquè provoquen reaccions inverses als interessos dels treballadors, àdhuc quan el moviment de desordre vol ésser fill d'una bona fe.

Un moviment revolucionari vol ésser coordinat i dirigit en un sentit constructiu: l'emancipació obrera i nacional és fonamental en tot moviment avançat, La Joventut d' "Estat Català" al saludar a totes les jo-

ventuts proletàries d'avanzada i considerar-se fraternalment lligada amb elles pels mateixos interessos no es deslliga, però, de la disciplina de l'Esquerra per cap motiu.

Joventuts d' "Estat Català" en els moments actuals no plantegen un plei nou, han estat obreristes sempre i reivindiquen en aquests moments el seu lloc en l'avantguarda del proletariat català en defensa dels seus interessos i en defensa de la llibertat de Catalunya.

ASSEMBLEA DEL PARTIT NACIONALISTA
REPUBLICA D'ESQUERRA

—¿S'acorda unànimement ingressar a l'Esquerra?
| Síiiii !!

(De l'Esquella de la Torratxa)

La bandera de la llibertat

Novament oneja la bandera de la Catalunya digna, rebel. Altra vegada l'estel de la llibertat es mou suauement a impulsos del vent mediterrani. Com ahir, com demà, com sempre.

Tant-se-val que les mans que ara l'aixequen i s'apresten a defensar-la, no siguin moltes. Recordem com un trist alligament de l'experiència, que en els moments en què eren potents les forces que la volien, i es necessitava d'elles, tothom la respectava i se'n deia defensor; era quan des d'Espanya endins no repartien res. Quan el partidisme de fora de casa no sabia on refugiar-se. Era quan gent forastera demanava l'apoi de Catalunya tot donant-li el pompós nom de «baluarte de la República» i quan es cerca l'apoi l'ajut efectiu de Catalunya a ningú per extranger i foraster que sigui se li acudirà dirigir-se als quatre títols que sols saben fer demagogia, i que arribat el moment de les realitats i dels fets es solen trobar en un lloc llunyà i segur o si per desgràcia tenen llocs de representació com succeí el 6 d'octubre fan fracasar els moviments revolucionaris per dignes que siguin i per més bona fe dels que els preparen, amb les seves vacil·lacions que en aquells moments són criminals. Quan es necessita de Catalunya, es cerca la Joventut tota ideal i entusiasta, la que està disposada a jugar-se la vida i la llibertat per la Pàtria. I allavors com que calia tenir a punt el jovent del «baluarte» per defensar la «república», i com que aquesta joventut sols admetia una bandera i aquesta era l'estelada, amb ella es transigia, i àdhuc se l'enlairava.

Ara els senyors que tranquil·lament es tornen a reunir al voltant d'una taula per a tornar a rebre ordres de Madrid, ja no es recorden del passat, ja no es recorden de la tràgica nit del 6 d'octubre, i de les angioses hores que la precediren, no es recorden de l'ultraje i de la traïció que feren a Catalunya en confiar més en la paraula d'un general espanyol que no en la força disciplinada i l'esperit de sacrifici de les joventuts catalanes enquadrades baix la bandera de la llibertat i que s'havien juramentat a defensar Catalunya i la bandera de la seva independència fins a la mort. Necessitaven del jovent, però, tenien por que aquest portat pel seu ideal traspasés la fita que ells havien fixat i que la joventut tenia el deure i l'obligació de trobar mesquina. Es a dir que necessitaven de les joventuts nacionalistes, però no tingueren la gallardia de posar-les al servei de Catalunya sinó que les volgueren fer servir per als seus baixos fins polítics.

Ara per veïtats de la política toca el torn de mandat a les esquerres, (els liberals de fa un segle).

Ah! però, i si vénen temps difícils. Tindran, potser el cinisme de tornar a demanar l'ajut d'aquestes joventuts la bandera de les quals ara intenten perseguir i proscriure?

Tantseval repetim. Els braços ara potser són menys. Però són uns braços fermes que es serviran de la bandera fins a on puguin.

Que la bandera de la llibertat tremoli al vent, amunt, ben amunt!...

Ella és símbol d'un ideal noble i just, és afany, és puixança incontenible i voluntat... voluntat de tot un poble que es redreça contra una tirania i reclama la llibertat.

No feu cas companys, de somriures, de desdenys ni d'arronçar d'espatlles. Somriuran els escèptics, els cínic, els traïdors i els farsants de miting, tots sense cap ideal i incapaces de comprendre'n cap. Els que per la seva conveniència oposen una pretesa serenitat a l'afany, un pretès ordre a l'impuls i a l'entusiasme, ordenats vers una justícia millor. Una pretesa disciplina a la immediatitud dels problemes de cada moment i a la urgència apremiant de solucions.

Sempre us parlaran de disciplina! Disciplina? Aquell que no hagi trencat mai la disciplina més elemental —la que un té en-

vers la Pàtria, i es deu a si mateix— que avanci i llenci la primera pedra.

No tingueu cap por soldats al servei de Catalunya de mirar enlaire, d'alçar els ulls a la bandera de la llibertat, de mirar el cel tant blau que cobreix la nostra terra. Fixeu-vos-hi! és del mateix color que el triangle de la nostra bandera, és color d'esperança, esperança de què la llibertat de la nostra Pàtria no trigarà en venir. De fe en els destins del nostre poble.

Dia vindrà —i hem de lluitar perquè sigui ben prompte en què la bandera de l'estel solitari, amb tota la grandesa i bellesa del seu significat, la menyspreada, l'escarnida, la que ara intenten proscriure els enemics de la Pàtria,— entrarà triomfant a la capital de la Catalunya redimida al front de les Joventuts catalanes, que reviuran el gest heroic del seu símbol Francesc Macià, proclamant la República Catalana, i la faran onejar en el pal més alt del Palau de la Generalitat.

Que somiriguin despreciativament o que ens combatim amb les pitjors armes, és igual.

Complirem inoixerablement amb el nostre deure. La nostra consigna que farem acatar, serà:

Pas a la bandera de Catalunya.

Pas a la bandera de la llibertat.

Encara ens caldrà prevenir-nos contra un altre atac. Us diran que la verdadera bandera catalana és la de les quatre barres. Us ho diran segurament uns homes pàlids, que el 1922 declaraven que el problema social era un problema de policia i que durant la dictadura es dedicaven a comentar la política estrangera i a passejar-se per l'Ateneu. Us ho diran els homes que durant dos anys i mig han fet servir el nom d'un mort il·lustre i venerat per tots els catalans, per baixos fins polítics. A tots, sols els recordarem el text de l'article 3er. de la Constitució provisional de la República Catalana aprovada a l'Havana l'any 1928 en Assembla presidida per Francesc Macià.

«La bandera oficial de la República Catalana és la històrica de les quatre franges roges sobre fons groc, amb addició a l'extrem superior d'un triangle blau i al mig del mateix un estel blanc de cinc puntes.»

Per tant es pot sentir la següent conclusió: En atacar la bandera estelada i en intentar proscriure-la del si del partit del que Francesc Macià fou Cap suprem, s'ataca i es destrueix i es mixtifica la voluntat i l'esperit de l'home que sofrí més per la seva Pàtria i també del que fou mes venerat i respectat per ella.

Qui va contra la bandera de la llibertat nega a Francesc Macià.

Qui nega a Francesc Macià nega a la Pàtria ja que ell fou el símbol de la seva independència.

Qui nega a la seva Pàtria es reu d'un crim d'altra traïció.

Els traïdors a tots els països del món en temps de lluita són passats per les armes.

Es dirà que el triangle i l'estel són afegits, però si s'ha fet es perquè ells són els símbols dels rebels i de la rebellia, símbol dels oprimites que lluiten per la llibertat col·lectiva. Símbols de la revolució social que Catalunya es posa al seu costat.

I s'hi ha afegit també, per que les banderes són símbols d'afanyos imbarrejables. I no podran ajuntar la nostra bandera amb l'altra. La nostra bandera no la pot ostentar qui no estimi Catalunya. En canvi la de les quatre barres ja no serveix ni per diferenciar els catalans dels estrangers, els patriotes dels traïdors i dels lladres.

I per acabar adreçem des d'ací, una salutació emocionada, fervorosa a la bandera de l'estel que retorna, i que des d'ara ens tornarà a presidir i serà la guia impertorbable dels nostres anhels.

VISCA LA BANDERA DE

LA LLIBERTAT!

“Estat Català” per la Universitat Catalana

La Universitat és la fornall espiritual de tot un poble. En ella, és on es forja el pensament i les directrius de demà; on es corona tot l'esforç col·lectiu vers la creació de la pròpia cultura i de la pròpia personalitat dintre el món.

Totes les institucions de cultura han d'abocar a la Universitat. La mateixa iniciativa privada, respectable si es limita a la feina de cooperar, ha d'ésser controlada i sotmesa. La Universitat és el símbol d'un poble i les nacions es mesuren per l'eficiència i el prestigi de llurs Universitats.

Però perquè això sigui possible és necessari que la Universitat estigui arrelada en el poble que la manté i la sustenta. A Catalunya, desgraciadament, ha succeït tot el contrari. L'ensenyament hi era donat en llengua forastera, la major part de professors no eren catalans, la majoria d'estudiants pertanyien —i encara pertanyen— a una sola classe social. De tot plegat, afegint-hi la deixadesa clàssica i tradicional que l'Estat espanyol ha posat en les seves coses, n'ha resultat una vida híbrida, «provinciana» i esllanguida de la nostra Universitat. Convertida en oficina on sols s'hi expenen títols, la Universitat de Barcelona en trenta o quaranta anys no pot exhibir, dissortadament, cap estol de prestigis científics que s'hi hagin format, cap especialitat en la que hagi despuntat o sobresortit, cap símptoma de la més petita consideració internacional.

Era que la Universitat mancava de base nacional, es a dir estava divorciada del Poble.

L'empenta d'aquest, feu florir, certament, una quantitat d'institucions que venien a omplir el buit que deixava la Universitat inexistent (l'Institut d'Estudis Catalans, fundacions i escoles privades...) Però tot això naixia i vivia en desgavell sense lligam ni vincle de cap mena, sense concreció superior.

Ara les coses han canviat una mica i van en camí de canviar més. Ha estat tornada l'autonomia universitària que ens fou arrencada després del 6 d'octubre. Han estat restablerts els Cursos universitaris per a obrers, en els que els nostres treballadors poden adquirir el complement d'una cultura teòrica necessària. Hi te estada la nostra llengua, hi tenen estada personalitats del món cultural català, és van creant nùclis de treball. La Universitat es va acostant al Poble: solsament així serà fructuosa.

Això és molt, però no és prou. «ESTAT CATALA» ha d'incorporar al seu programa com a cosa bàsica, la lluita per la Universitat Catalana. Cal que la nostra llengua i la nostra Cultura hi imperin totalment. I cal que la Universitat es faci aseguible a totes les classes socials mitjançant un sistema d'unificació entre els ensenyaments primari, secundari i superior. No per un sistema de beques, sempre insuficients, sinó per un sistema de subvencions i de gratuïtat, alhora que de selecció.

Cal en definitiva, que tothom s'adoni de la importància d'aquests problemes bàsics. I el deure d'«ESTAT CATALA» és fixar clarament i terminant la seva posició respecte d'ells.

Mestres! Vosaltres que coneixeu l'ànima de l'infant, vosaltres que en sabeu l'importància de la seva formació espiritual, ja que ells són el pervindre del nostre poble, ensenyau-los a estimar la Pàtria.

ESTAT CATALA treballa per l'escola catalana. Ingresseu a ESTAT CATALA.

Nacionalisme i obrerisme

Si estudiéssim detingudament la història dels pobles que s'han trobat en una situació semblant a la de Catalunya pel que es refereix a la seva personalitat política veuríem com el procés s'ha desenvolupat de la mateixa forma que a Catalunya.

El procés nacional de Catalunya pren forma com a moviment polític per l'actuació dels intel·lectuals que s'adonen que hi ha quelcom que revella la personalitat d'un poble darrera del manteniment de la llengua per les masses populars. També s'adona d'això la gran burgesia i la clerecia, i una i altra aprofitant-se'n pels seus interessos maniobren contra els interessos oposats del feudalisme agrari espanyol. La classe treballadora i la petita burgesia resta molt de temps al marge del nacionalisme i sent aversió pel que ell creu plataforma reaccionària. En realitat la classe treballadora catalana dels primers vint anys d'aquest segle abandonà una de les millors palanques de la revolució: el nacionalisme.

En la història dels moviments obrers del segle XIX la classe treballadora catalana inicia la seva marxa ascendent per assolir les seves reivindicacions de classe. I en les seves manifestacions i en els seus primers actes els seus capdevanters s'expressen en català, i la llengua catalana causà emoció a les masses treballadores que mai no havien sentit oradors que parlaven com ells, la mateixa llengua i amb els mateixos termes que ells. La burgesia s'adona molt més tard d'aquesta arma que la fa servir per a les seves lluites econòmiques com a bandera, encara que el seu ús no li es grat.

Però el poder central veu més enllà. Actua ràpidament amb els seus agents. No tem a la burgesia. Els problemes plantejats per la burgesia no donaran a Catalunya cap garantia de la seva llibertat, però els problemes nacionals de Catalunya prenen cos en la massa treballadora i planteja un problema al poder central que forçosament s'ha de resoldre a favor de Catalunya.

La classe treballadora catalana finalment ha comprès que calia moure's dintre Catalunya i que el problema de justícia social té una força més gran paral·lelament lligada al moviment nacional.

Però el conflicte més gran, la crisi d'organització existent actualment en els organismes obrers minva les possibilitats d'actuació en aquests moments als treballadors. Es fa precís arribar a la creació d'una central sindical catalana. Els intents que es fan fóra de desitjar que assolissin un èxit. No hi ha cap raó fonamental que les tres organitzacions sindicals no puguin arribar a un acord dins de Catalunya.

Són ben recents els acords de les joventuts socialistes proclamant l'auto-determinació dels pobles hispànics i la cooficialitat de totes les llengües. Vol dir això que els treballadors hispànics s'adonen de la força revolucionària dels moviments nacionals. La joventut d'E. C. no pot bandejar en cap moment aquestes veus que justifiquen la nostra posició nacionalista que cal enfortir amb una posició obrerista d'avançada, treballant per una unificació de tots els òrgans sindicals i militant activament en els sindicats. El proletariat català té una missió històrica a complir: per una part aconseguir la llibertat nacional de Catalunya, i per l'altra imposar un règim de justícia social que faci desaparèixer els privilegis de classe.

La joventut E. C. té també en aquests moments de gran responsabilitat la missió d'actuar en el sentit d'unificació sindical i esperar que els òrgans directius per tal d'accentuar el matís obrerista i esquerrà de la nostra organització per tal que les nostres reivindicacions nacionals vagin agermanades amb les aspiracions socials màximes de la classe treballadora, i en aquest aspecte la joventut d'E. C. col·laborarà amb totes les que unèixin a llurs consignes d'emancipació social la de la llibertat absoluta de les nacions hispàniques.

LLUIS MARVELL

Ni LA HUMANITAT ni ULTIMA HORA no han publicat encara cap nota tramesa pels centres d'ESTAT CATALA que fan referència a les nostres activitats.

Voldriem saber, per tant, si als esmentats periòdics hi ha la consigna de silenciar tot el que es refereix a la joventut ESTAT CATALA.

Els en priva, potser, la disciplina?

D'on ve i qui la mena aquesta disciplina?

Ens temem que sigui una disciplina forastera.

L'EIX AMPLAMENT DE LA BASE DE LA GENERALITAT

Editorial política

Posició nacionalista

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» dintre una exacta disciplina forma part integrant d'Esquerra Republicana de Catalunya. No hi ha cap raó per a parlar d'escissions. La Joventut d'E. C. es manté dintre la disciplina de l'Esquerra perquè aquest partit en els seus principis i recollint el pensament del fundador d'«Estat Català», Francesc Macià, proclama clara i fàcilment:

«Estimant d'indiscutible evidència la personalitat nacional de Catalunya per les circumstàncies històriques, geogràfiques, lingüístiques, econòmiques i més encara per la voluntat indestructible dels catalans, tot reservant al Poble Català l'ús de la facultat auto-determinadora, que li competeix per dret propi, el Partit considera necessària per als supremes interessos de fraternitat universal i particularment per raons d'ordre històric i geogràfic la federació de Catalunya amb els altres pobles ibèrics.

Declara que aquella federació únicament pot ésser amb els pobles ibèrics regits democràticament pactant directament amb ells per mitjà dels seus legítims representants, un cop assolida la llibertat de Catalunya».

I assenyalava seguidament quins són els serveis imprescindibles que ha de tenir Catalunya per al recobriment de la seva personalitat o sigui l'«Estat Català».

Entén, doncs, la Joventut d'E. C. que aquests principis han d'ésser mantinguts totalment i íntegrament puix que l'Estatut no és altra cosa que un punt de partida per a la conquesta de la República Catalana.

I és per això que entenem que dins de l'Esquerra la Joventut ha de maldir en tots els moments per a què el partit accentui els objectius nacionalistes i imposi una disciplina que privi el confusionisme respecte del nacionalisme. Quan estan vigents uns principis tan concrets, no pot haver-hi cap militant que pugui interpretar-los capciosament per tal de crear un estat de confusionisme entre les masses del partit.

Mentre estiguin vigents aquests principis nacionalistes, d'afirmació nacional de Catalunya, la Joventut d'E. «Estat Català» no veu cap raó per a separar-se del partit, i creu més, que tal com nosaltres acatem la disciplina del partit és obligació imposar-la a tots els militants d'Esquerra que malden per a bandejar l'esperit d'«Estat Català» dels principis del Partit, i que són una fidel interpretació del pensament del cabdill de la llibertat de Catalunya en Francesc Macià.

Ningú pot abrogar-se el pensament de Macià sense ésser fidel a l'«Estat Català» i

al constituir-se l'Esquerra fou tenint en compte aquell pensament enlairat i genial del gran patriota.

La Joventut d'«Estat Català» dintre l'Esquerra vetlla constantment perquè el pensament del nostre fundador no sigui mixtificat, perquè tenim el convenciment absolut que aquest és el pensament del poble de Catalunya, que no vol tòrcer el seu camí recte amb interpretacions més o menys oportunistes.

Fidels a la proclamació de la República Catalana el 14 d'abril de 1931, fidels a la proclamació de l'«Estat Català» el 6 d'octubre de 1934, proclamació ratificada d'una manera patent en les darreres eleccions del 16 de febrer, estem plenament convençuts que no hi ha cap raó per a desdir-sedel que d'una manera tan clara ha proclamat el poble de Catalunya i que per altra banda enforteix la nostra teoria, l'actitud presa pel proletariat dels pobles hispànics.

Creiem que fóra un greu error falsejar la interpretació taxativa dels principis fonamentals d'Esquerra Republicana de Catalunya: la Joventut d'E. «Estat Català», tractarà d'evitar-ho per tots els mitjans que tingui a la seva mà, mitjans que no li han de mancar donada la posició dels estaments populars de Catalunya. Catalunya deu i ha de regir-se per ella mateixa. Està prou madura per a governar-se. La seva personalitat és prou accentuada per a què no necessiti mainaderes que l'acomboïn. Les seves facultats han estat palesades i transgir és traïr la seva personalitat.

La Joventut d'«Estat Català» proclama el seu nacionalisme integralment d'acord amb els principis que són guió de l'Esquerra. No permetem en aquest sentit un pas ençà, ni una falsa interpretació d'aquests principis que són la concreció del pensament del cabdill d'«Estat Català», Francesc Macià. Maldarem per a què el partit no faci lletra morta dels seus principis per conveniències polítiques. Catalunya ha d'estar per damunt de tots els jocs d'escamoteig de la política.

No som, però, tan egoïstes que no ens preocupin els problemes plantejats en els pobles hispànics. Els hi prestarem la nostra ajuda desinteressada i amb tota noblesa, però això sí, determinada per la voluntat del poble de Catalunya.

Aquesta és, doncs, la posició de la joventut d'«Estat Català» dins l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Tots haureu llegit aquests dies unes declaracions referent a unes converses tingudes amb elements aliens al Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'abast d'aquestes converses el desconeixem en detall, però, pel que reflecteix la referència més o menys oficial que se'n donà hem de convenir que cal donar a les mateixes tot l'abast que tenen i que coincideix amb l'ambient que es respira en els medis del Partit.

Caldria potser posar al descobert el que s'amaga dins de tot aquest enrenou d'«eix amplament de bases». Les nostres justificades temences són, que l'objectiu determinat és molt altre que una simple entrada d'uns elements fins avui aliens, si ens endinsàvem en la qüestió per deducció trobaríem a ben segur que el que s'intenta no és altra cosa que una substitució o millor dit, compensació per una pèrdua que més endavant pugui esdevenir efectiva per la força de les circumstàncies o per la imposició de certs polítics de fora de casa nostra.

Són simptomàtiques certes declaracions d'alguns prohoms i ho és més encara l'ambient del Partit. Ens estranya, però que sense cap justificació fonamental es parli ja de certes escissions i es donin com a produïdes certes actituds que solament d'una manera democràtica als militants pertoca adoptar.

Potser caldria entendre que totes aquestes negociacions que es porten a cap no poden tenir cap calor oficial tota vegada que s'ha desplaçat la qüestió vers un terreny que lògicament és inadmissible. Seria convenient recordar que fora de l'Assemblea de militants del Partit no deu haver-hi res més ni ningú, amb autorització per una tal actuació.

I sense voler censurar a ningú hem de remarcar que són els que porten tot això aquells que parlen de disciplina i els que titllen a la nostra organització d'estar en pugna amb el Partit d'Esquerra Republicana. Si féssim un coteig d'actuacions veuríem que són els que lleialment compleixen i volen fer complir el principis bàsics del Partit.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» organització tota ella amarada d'un sà i sentit abrandament patriòtic amb un contingut social tan avançat com el de qualsevol par-

tit de classe i que haurà d'ésser definit desprenent-se de la tònica general dels seus militants, cal fer-li justícia no volem parlar de mèrits, però el que si volem és fer constar que representa l'ànima de totes les gestes revolucionàries de casa nostra.

La seva història és curulla tota ella d'actuacions didides, la seva veu d'alerta s'ha fet sentir a tothora quan la llibertat de Catalunya ho demanava; «Estat Català» va gestar el 6 d'octubre, amb tota la directriu social que l'inspirava.

La nostra organització no és un conglomerat en vistes a unes eleccions o un nucli minso per a cotitzar en fer el repartiment d'actes o altres càrrecs representatius; els seus homes amb tot el seu prestigi mantes vegades els han fet servir com a bandera, aquells que avui malden per a presentar-nos com a pertorbadors.

Aquesta ofensiva però ja ve de lluny; és la continuació d'aquella campanya desatinada que es portà contra el nostre únic i indiscutible cabdill Francesc Macià, i el sentiment que representava, són els mateixos que avui l'Esquerra vol acollir en el seu si, són els que despotricaven i, insidiosament, blasraven de tot el sentit patriòtic que aquell digne cabdill representava.

Potser aquest sentit revolucionari i de vetlla per al compliment dels postulats del Partit és el que destorba a un nucli esquerà que tan bon punt cal parlar en un to governamental s'esfereix si se li recorda el contingut del programa que amb anterioritat ells defensaven.

No cal contrariar-nos militants «d'Estat Català» per aquestes actuacions un bon xic fèrboles; pensem en l'ideal que representem, adreçem el nostre esguard a l'assoliment d'aquella llibertat que sempre havem proclamat, amb l'esperit ben alt fem saber al poble de Catalunya qui som nosaltres, fem-nos dignes de la causa que defendem i sobretot no baixem on volen portar-nos, que la nostra bandera amb l'estel solitari sigui la nostra guia i procurem que algun dia amb la sang dels nostres germans caiguts en la lluita es pugui donar a la nostra ensenya un to vermell de lluita proletària per a poder d'aquesta manera agrupar sota l'ombra de la mateixa tots els obrers de la Catalunya Lliure.

XOC

Nacionalisme de circumstàncies

Potser diríem més bé, nacionalistes de circumstàncies.

El nacionalisme és un sentiment particular de pàtria, abstracte, pur, irreductible en la seva essència, de manifestacions externes més o menys dormides, més o menys exacerbades, més o menys doblegades que són l'expressió de l'estat psicològic momentani d'un poble.

L'acció d'un home, la pressió dels estats, no és suficient a abatre aquell sentiment i els períodes en els quals els pobles esdevenen insensibles a les reaccions nacionals, no són més que illots de catalèpsia, de morbós estacionament, sovint precursors de revifalles de violència.

Els homes que en la vida dels pobles interpreten el nacionalisme, els homes representatius del sentiment nacional, els líders del ressorgiment, del manteniment o de la propulsió de la personalitat dels pobles i els que els segueixen, formen més o menys encertadament, en quantitat i en qualitat, l'exponent de l'ànima nacional llur. Són els nacionalistes.

Quan els nacionalistes aspiren a la màxima interpretació del nacionalisme pot dir-se d'ells que porten llur nom amb justesa, sigui quina es vulgui, la tàctica que emprin per a lliurar a la pàtria del seu ensopiment, del seu esclavatge o d'aquell conformisme que sovint, es pitjor que cap dels dos estats primers.

Els nacionalistes de circumstàncies, són els nacionalistes conformistes; d'ocasió, els nacionalistes que, particularment, frueixen dels avantatges del conformisme.

Són separatistes de la monarquia. Són separatistes de la república. Són separatistes d'una república de dretes. Són separatistes d'una república de dretes. Són separatistes d'una república de dretes. Són separatistes d'una república de dretes.

Les transaccions de cada dia, el renúnciament repetit de conquestes (concessions?) les consultes reiterades per a la interpretació de funcions que semblava haver esde-

vingut pròpies, porta de una manera fatal al desdibuixament pejoratiu de la conquesta, concessió o dret que havia estat posat en mans dels nacionalistes, que, en fer-se esclaus de les circumstàncies, acaben per ésser, no representants del nacionalisme pur, integral, evolutiu si voleu, però incessantment evolutiu, permanentment en marxa, sinó interpretadors meditatitzats del poder coercitiu, únic a la fi, que els permet una actuació circumstancial.

«L'èxit es burgès». Diu encertadament Buehenno. I no és sols burgès en l'aspecte econòmic. És també burgès en l'aspecte polític.

El benestar, el confort, la higiene, la roba blanca, el bon menjar, generen eufòria.

Un exemple. Els homes del primer bienni de la república espanyola, no tingueren temps en dos anys de treball legislatiu intens, no tingueren ocasió, de millorar el règim de presons i els procediments processals. Llur èxit els tornà burgesos i, aquella eufòria, els féu oblidar, no precisament els presos i els processats, sinó adhuc la possibilitat que ells, ells mateixos, en època perentòria havien de sofrir les vexacions i les tortures que l'actual règim permet.

Deixadesa Mala intenció? No. Exit. Burgesia integral.

Els nacionalistes de circumstàncies, tarats de provincialisme, els separatistes de Gil Robles, els col·laboracionistes d'Azaña, els que han assolit l'èxit amb el nacionalisme pur, maximalista, si voleu transitoriament transaccionista, han de pensar que en jugar-se el 6 d'octubre el present migra per un esdevenidor possiblement radiant, es feren mereixedors del 16 de Febrer. Si l'èxit del 16 de Febrer els fa tornar políticament burgesos i sembla que segueixen aquest camí, faran possible un període semblant o pitjor al segon bienni de la república d'on el poble difícilment els en treurà.

FERRAN ROSELL

La hipocresia és un vici de moda i els vicis de moda han passat sempre per virtuts.

El paper d'home de bé és el més difícil de representar.

Als nostres temps, l'ofici d'hipòcrita té formidables avantatges i és una posició comoda que sempre servei el respecte de la majoria, puix que encara que arribi a ésser descobert, ningú s'atreveix a publicar-la. D'aquest silenci se'n valen.

Els altres vicis dels homes estan exposats a la crítica i tothom s'atreveix a atacar-los durament i de cara; però la hipocresia és un vici privilegiat que amb la pròpia mà tapa la boca de la gent i frueix amplament d'una sobirana impunitat.

A FORÇA DE TRAPACERIA ES FORMA UNA ESTRETA GERMANDAT ENTRE TOTS ELS DE L'OFICI I SI ALGU IRRITA UN D'ELLS, AVIAT TINDRA ENFRONT A TOTS ELS ALTRES; els que van de bona fe i expressen amb sinceritat els seus sentiments són les primeres víctimes dels farsants, perquè sense voler van a formar confraria amb ells i amb els seus actes recolzen els de la xurma hipòcrita.

Dins la política catalana desgraciadament n'hi ha també de confraria: i cal veure com criden els seus membres quan hom assenyalava alguna immoralitat d'un d'ells.

Hem d'admetre que algú hi és de bona fe?

ELS GRANS MOVIMENTS D'OPINIO

—I els federals on són?

—No han pogut venir perquè no es troba gaire bé.

(D'El be negre).

per CATALUNYA,
ingresseu a la joventut d'esquerra
ESTAT CATALA

IMP. RAFOLS: Portaferrissa, 15

La proclamació de la República Catalana

14 D'ABRIL DEL 1931

L'entusiasme popular donava una esplèndida victòria a les esquerres el dia 12 d'abril. La victòria electoral no fou un producte esporàdic, la república era un producte d'un llarg procés el contingut del qual estava format per les inquietuts nacionals de Catalunya, la compressió social i la situació econòmica caòtica amb una conjuntura més que pessimista.

Tot moviment polític està format d'un llarg procés històric complex. La república no era, doncs, una excepció. Els moviments socials que s'havien produït a Catalunya durant tot el curs del segle, l'enroscament del moviment nacionalista durant el mateix temps, l'antagonisme entre dues economies d'una oposició brutal, feudal i centralista l'economia castellana i liberal en l'aspecte burgès, tendint a la concentració del capital, la catalana i basca encara que per viure ténen la necessitat del proteccionisme de l'Estat, i com a corolari els set anys de dictadura acabaren per produir les bases en les quals es mantenia la monarquia.

Els anys de dictadura foren una cadena d'intents revolucionaris: la burgesia intel·lectual maldava per fer la revolució, encara que anava endarrerida d'un segle; els nacionalistes catalans amb el cop de Prats de Molló ferien mortalment la monarquia i la dictadura; Vera, Jaca, i els moviments militars, la vaga contra l'impost d'utilitats eren altres tants intents que havien de donar la seva flavor i aquesta fou plasmada en les eleccions del 12 d'abril. El 14 d'abril es proclamava la República Catalana que havia d'haver estat la base fonamental de la revolució burgesa.

EL FRACAS DE LA REVOLUCIO BURGESA

El segle XVIII fou prolífic de moviments revolucionaris. El procés de dues classes antagoniques prenia forma en un estat de violència que havia de fer triomfar a la classe més jove i més preparada. L'aristocràcia feudal topava amb una classe potent econòmicament i filla del treball. La burgesia complint la missió que la història li tenia confiada havia intentat endebades dos grans moviments.

Hem dit endebades i la paraula no s'ajusta ben bé a la realitat històrica. El moviment luterà d'Alemanya i la revolució de Cromwell a Anglaterra són moviments burgesos que si bé no transformen la forma de les coses si que destrueixen el poder feudal d'Alemanya i d'Anglaterra. Per tant

la burgesia obté sengles victòries en aquests països que havien de culminar amb el triomf de la Revolució clàssica a França.

Triomfant la Revolució francesa la seva missió és destruir el poder feudal: noblesa, església, i militarisme. Distribució de la terra en mans dels nobles terratinents, militars i església, formació de la petita propietat que sigui la base de la República o de l'imperi napoleònic i unitat nacional.

La Revolució burgesa amb la unitat nacional destruïa els puntals del feudalisme però on, com a Espanya, el feudalisme està basat en el poder central absorbent i anulador de les iniciatives de caràcter nacional, la seva base constructiva era fonamentalment el reconeixement de la personalitat de les nacionalitats i més encara en el cas de Catalunya que sempre ha portat la veu en tots els moviments revolucionaris.

La tardança de la Revolució burgesa espanyola ha facilitat molt l'establiment d'un paral·lisme entre la Revolució russa i la d'Espanya. La comparació es ajustada en molts aspectes.

Macià, amb una visió genial del paper que podia jugar Catalunya en la marxa ascendent de la Revolució burgesa proclamava el 14 d'abril la República Catalana. La burgesia espanyola palesà el seu pànic d'una manera ben clara i ella mateixa entorpia el seu ritme. De la mateixa manera passava amb la reforma agrària. Els obstacles que es creava la burgesia havien de facilitar el camí de les forces feudals agrupades políticament en partits feixistes. L'església i la banca a les mans de la noblesa i dels interessos agro-feudals assaltaven el poder destruint les bases de la República, que es trobava desamparada i sense cap ajut efectiu.

El 6 d'octubre, d'aver imposat la burgesia les bases efectives de la seva revolució hauria evitat l'assalt al poder per les forces reaccionàries. La burocràcia, la policia, tots els ressorts coercitius són enemics encara del règim actual. Calia destruir-les, però no ha estat així. El 6 d'octubre evità el feixisme, però no evità el retrocés de la República. De nou s'inicia una etapa de la Revolució burgesa, però amb els mateixos errors que la del 14 d'abril. El triomf electoral és el triomf de l'esperit del 6 d'octubre.

Per en lloc veiem l'existència de l'«Estat Català» proclamat el 6 d'octubre, i aquest error és capital i de conseqüències catàstrofiques en l'esdevenidor.

ERRORS TACTICS

S'ha oblidat que el 6 d'octubre es va proclamar l'«Estat Català». Aquest error d'origen va lligat a errors més greus encara.

Ha esdevingut tabú tot el que proclami el nacionalisme dels catalans categòricament.

Els errors comesos per la Lliga des del 6 d'octubre ençà cal evitar que tinguin una continuació. Fora un gran error que les esquerres catalanes fessin un paper manant les dretes i s'oblidessin dels objectius nacionalistes quan manessin les esquerres. El recobriment de la personalitat de Catalunya s'ha de mantenir en tots els moments.

Seria balder acusar la Lliga d'haver abandonat les doctrines nacionalistes de Prat de la Riba quan es tendeix a abandonar les de Macià. Aquesta orientació autònoma que pren l'Esquerra no correspon per res als sentiments de Macià ni als principis fonamentals de l'Esquerra els quals proclament tàcitament l'«Estat Català».

Darrerament Rovira i Virgili en un article publicat a «Política» fa menció de l'abandonament de les teories nacionalistes l'essència de les quals són mantingudes en el partit per la Joventut d'E. «Estat Català». La Joventut amb tota disciplina tractarà d'evitar que es provoqui aquesta escissió, però no permetrem tampoc un pas enrera en l'ordre nacionalista i mantindrem que l'Estatut no és més que un punt de partida fins assolir la llibertat total i absoluta de Catalunya.

Macià fou el gran realitzador, l'home genial de la política nacional de Catalunya i el que marcà una fita: la República Catalana.

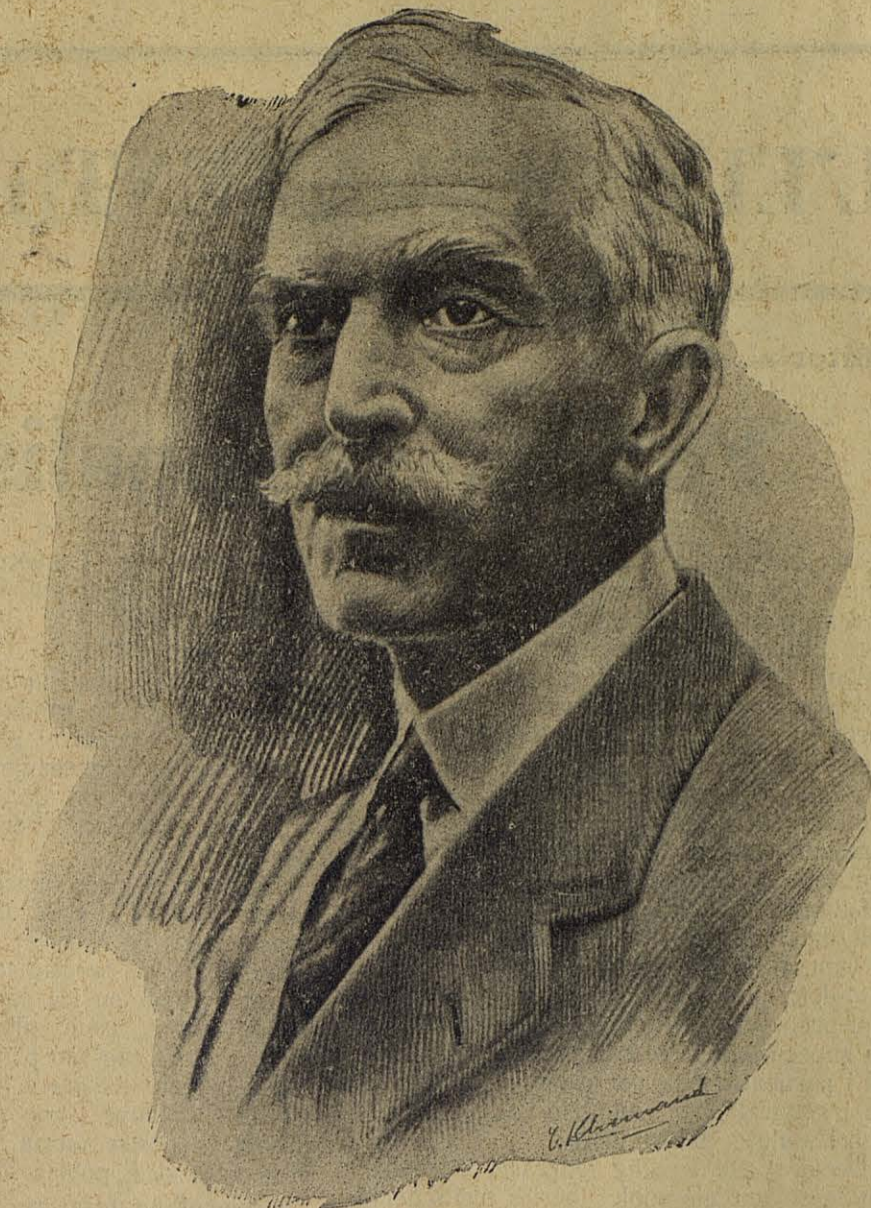
La Joventut, doncs, no rectificarà fins aconseguir la seva missió històrica amb la proclamació de l'«Estat Català» i sols aleshores Catalunya determinarà quina serà la seva situació vora els altres pobles hispànics.

REVOLUCIO NACIONAL I REVOLUCIO SOCIAL

La segona etapa de la Revolució burgesa no ens mereix tampoc una gran confiança. La conjuntura política té fallides des d'un principi. Les perspectives no poden ésser menys optimistes.

Els ressorts del poder continuen en mans dels mateixos elements feudals, l'església es manté en una posició ofensiva, els òrgans burocràtics són els mateixos, la reforma agrària té el mateix niu d'origen, la banca continua en mans dels enemics del règim.

Calia haver destruït els tentacles de la burocràcia rellevant-los per elements adictes, crear milícies nacionals disposades a la defensa de la Revolució, apoderar-se de la banca, crear organismes de crèdit agrícola, situar l'església en el seu lloc, donar la llibertat nacional als pobles construint així la base de la República. L'enseyança do-

nada per Francesc Macià no ha estat recollida, l'experiència triomfant i gloriosa del 6 d'octubre no ha servit més que per una victòria electoral oblidant l'esperit i la gesta que proclamava l'«Estat Català».

Es evident, doncs, que això no podia caure en el buit. El proletariat hispànic amb una fina percepció política i revolucionària recull aquesta herència. Veu prou clarament que el problema nacionalista és factor de la Revolució tan poderós com pugui ésser-ho el problema social.

Aquest aspecte planteja un problema nou a Catalunya. Fins ara havia estat Catalunya la que influïa en tots els problemes hispànics. De Catalunya sortien totes les noves doctrines, els catalans orientaven la política hispànica en el triple aspecte polític, econòmic i social. Ara, doncs, que Catalunya ha mostrat la seva maduresa per a governar-se ella mateixa s'abandonen els privilegis d'una política que ens caracteritzava com l'element més avançat de la Península fent-se sentir la influència exterior que pesa sobre Catalunya després del 16 de febrer.

Informa aquesta tesi la posició política dels homes d'Esquerra i del mateix govern de la Generalitat. Molts polítics catalans semblen millor agents del poder central que polítics representen les aspiracions nacionals de Catalunya per les quals van ésser elegits. Podem dir que hem entrat en una etapa de provincialisme en aquest aspecte.

El mateix passa en l'aspecte social. A l'abandonar la posició obrerista són les teories dels nuclis obreristes obreristes hispànics que absorbeixen gran part de la classe treballadora catalana i és aquí on les Joventuts d'«Estat Català» volem posar remei.

LA REPUBLICA CATALANA OBJECTIU DE LA J. D'E. ESTAT CATALA

La Joventut d'«Estat Català» s'adona del perill que representa l'abandonament dels principis nacionals profundament assahonats de contingut social, tan avançat com calgui, però d'una manera constructiva.

Volem bastir l'edifici social de la República Catalana ben sòlidament, però volem que els catalans no s'hi sentin estrangers, ni els estrangers estranyats. La Joventut d'«Estat Català» sap prou bé que per a conquerir la República Catalana necessita els braços del proletariat de Catalunya, sap que no pot negar cap de les aspiracions dels seus obrers, fills predilectes del nou edifici social, proclamat pel nostre cabdill Francesc Macià:

LA REPUBLICA CATALANA

VISCA LA REPUBLICA CATALANA !

VISCA LA CONFEDERACIO DE REPUBLICUES IBERIQUES !